

Poznań, dnia 06.07.2026 r.

L.dz. MSH/RH/368/2026

Do druku nr 2647

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. SP5-III.020.152.13.2026

Data wpływu 07.07.2026

Sz. P. Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu RP

Kancelaria Sejmu

ul. Wiejska 4/6/8

00-902 Warszawa

Adres do e-doręczeń:

AE:PL-30275-59799-JADHJ-27

Wnioskodawca:

Organizacja Społeczna: Stowarzyszenie Przyjaciół Przeźmierowa i Baranowa

KRS nr 684589

ul. Kościelna 46/47

62-081 Przeźmierowo

reprezentowana przez radcę prawnego Radosław Howaniec, adres korespondencyjny:

„Majchrzak, Szafrńska i Partnerzy” Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych ul. Solna

1/1, 61 – 735 Poznań

Dotyczy: Komisyjnego projektu ustawy o zmianie Ustawy o sporcie (druk sejmowy nr 2647)

Szanowny Panie Marszałku,

niniejszym, działając w imieniu i na rzecz Stowarzyszenia Przyjaciół Przeźmierowa i Baranowa z siedzibą w Przeźmierowie, z powołaniem się na udzielone mi pełnomocnictwo, które to Stowarzyszenie, w zakresie celów statutowych, zajmuje się ochroną środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem ochrony mieszkańców Przeźmierowa i Baranowa przez hałasem, w tym związanym z eksploatacją Toru Poznań, przedstawiamy stanowisko Stowarzyszenia i mieszkańców w związku z procedowaniem komisyjnego projektu ustawy o zmianie Ustawy o sporcie (druk sejmowy nr 2647).

Wskazuję, że potrzeba zajęcia kolejnego stanowiska wynika z opublikowania na stronie Sejmu Opinii Biura Ekspertyz i Oceny Skutków Regulacji z dnia 29 czerwca 2026 r., BEOS-1181/26. Zaskakujące jest bowiem to, że w ocenie

prawnej projektu ustawy grupa ekspertów sejmowych nie dostrzegła w ogóle rażącej sprzeczności procedowanej ustawy z art. 4 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska (dalej jako „p.o.ś.”), a ściślej z instytucją tzw. „powszechnego korzystania ze środowiska”, która to sprzeczność winna skutkować zakończeniem dalszych prac nad zmianą Ustawy o sporcie.

Wskazać zatem należy, że art. 4 ust. 1 p.o.ś. regulujący „powszechne korzystanie ze środowiska” odnosi się *de facto* do osób fizycznych. Zarządcami zaś torów wyścigowych i korzystającymi z nich są w istocie przedsiębiorcy, w tym osoby prawne.

Jak wskazuje się w doktrynie „Ustawa - Prawo ochrony środowiska w art. 4 wyróżnia dwa rodzaje korzystania ze środowiska - powszechne oraz zwykłe korzystanie ze środowiska. W art. 4 ust. 1 ustawodawca zawarł charakterystykę powszechnego korzystania ze środowiska. Zgodnie z tym przepisem przysługuje ono z mocy prawa każdemu i obejmuje korzystanie ze środowiska, bez użycia instalacji, w celu zaspokojenia potrzeb osobistych oraz gospodarstwa domowego, w tym wypoczynku oraz uprawiania sportu (...). Przysługuje ono zatem osobom fizycznym, osobom prawnym, a także tzw. ułomnym osobom prawnym. Jako przykład może tu posłużyć sytuacja związana z lokalizacją ośrodka wypoczynkowego. Jednym z pożądanych czynników w tym przypadku jest otoczenie, spokój, cisza. Jednak zauważyć należy, że podmioty zajmujące się taką działalnością dążą do realizacji celów zarobkowych, a nie wspomnianych powyżej. W doktrynie istnieje pogląd, że prawo do powszechnego korzystania ze środowiska ogranicza się tylko do osób fizycznych, gdyż tylko one mogą mieć potrzeby osobiste, prowadzić gospodarstwo domowe czy wypoczywać. Wydaje się jednak, iż właśnie w związku z celami, których realizacji ma sprzyjać prawo do powszechnego korzystania ze środowiska, jego zakres podmiotowy ogranicza się tylko do osób fizycznych. Ten sposób korzystania ze środowiska ograniczony jest co do zakresu wprowadzania do środowiska substancji lub energii oraz innego niż wprowadzanie substancji i energii powszechnego korzystania z wód. Powszechne korzystanie ze środowiska obejmuje zatem te sposoby wykorzystania zasobów środowiska, które nie powodują dla niego istotnego zagrożenia” (M. Walas [w:] B. Rakoczy (red.), Wybrane problemy prawa leśnego. Oficyna 2011 r.).

Powszechne korzystanie ze środowiska to zatem **ustawowe prawo każdego człowieka do darmowego korzystania z zasobów przyrody** na własne, osobiste potrzeby bez konieczności uzyskiwania pozwoleń. **Warunkiem jest jednakże brak używania instalacji.**

Z perspektywy orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA), który odnosi się m.in. do tego typu kwestii (np. wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt: II OSK 2615/14), powszechne korzystanie jest podstawowym i nieodpłatnym prawem obywatela. Wszelkie działania wykraczające poza te ramy (np. związane z działalnością gospodarczą lub użyciem instalacji) stają się korzystaniem zwykłym lub szczególnym, które wymaga odpowiednich zezwoleń i często wiąże się z opłatami.

Emisja dokonywana w ramach korzystania powszechnego jest dozwolona bez użycia instalacji (definicja instalacji – art. 3 pkt 6 p.o.ś.), **użycie instalacji zmienia to korzystanie w korzystanie zwykłe bądź określone w ust. 2, nazywane „szczególnym”.**

Uwagę na to zwróciło również Ministerstwo Klimatu i Środowiska w piśmie 08.06.2026 r. (znak: DiŚ V.055.5.2025.MO) skierowanym do Ministerstwa Sportu.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 3 pkt 6 p.o.ś. przez instalację rozumie się

„a)

stacjonarne urządzenie techniczne,

b)

zespół stacjonarnych urządzeń technicznych powiązanych technologicznie, do których tytułem prawnym dysponuje ten sam podmiot i położonych na terenie jednego zakładu,

c)

budowle niebędące urządzeniami technicznymi ani ich zespołami,

których eksploatacja może spowodować emisję”.

Każdy tor wyścigowy jest, w rozumieniu ustawy Prawo ochrony środowiska, instalacją. W szczególności, przywoływany w uzasadnieniu projektu Ustawy, **Tor Poznań jest instalacją, która w sposób znaczący może wpływać na środowisko** (tak też Tor Poznań określił NSA w wyroku z dnia 25.06.2013 r., II OSK 508/12).

Z poważaniem

 PODPIS ZAUFANY
RADOSŁAW KRZYSZTOF
HOWANIEC
06.07.2020 18:09:54 GMT+0200
Dokument podpisany elektronicznie
podpisem zaufanym